

vendelse deraf, ligesom det er skeet for indværende Aar. Mindretallet derimod nøies, isølgelig sit Forslag i Anmærkningen, med ved Finantslovens Fremlæggelse, at forlange en „Meddelelse“ om, hvorledes Theaterbestyrelsen har anvendt de Totrediede af hvert Aars Overskud, og en Antydning af, hvorledes den vil anvende det for det følgende Aar, medens Fleertallet, ved at holde sig til det udtryffeligen i Betænkningen anførte Tilfagn om Maaden, hvorpaa Reservecapitalen skal blive anvendt, fastholder, at ingen Anvendelse deraf vil kunne skee, uden Rigsdagens udtryffeligen Bevilling. Det var kun denne Forskjel, som jeg vilde tillade mig foreløbig at udhæve, for at give det ærede Mindretal Leilighed til at udtale sig derom.

Tilfald: I formel Henseende troer jeg ikke, at den ærede Ordfører har ganske Ret. Forsaavidt jeg forstod ham, nævnte han en bestemt Sum, en Deel af Overskuddet, der maatte blive det Høieste, som vi ved Anmærkningen stillede til Theaterbestyrelsens Maadighed. Dette er ikke Tilfældet, og derfor have vi netop indrettet det, som vi have gjort. Meningene er jo den, at de Totrediede af det Overskud, som her er supponeret at være til, men som ikke i Virkeligheden er til, skal Theaterbestyrelsen raade over. Det kan blive slet Intet, isald der intet Overskud bliver, og det kan blive over den her nævnte Sum, naar der bliver et større Overskud end det supponerede. Vi have jo her kun den faste Sum 50,000 Rb. eller 48,000 Rb. — det gjør her ikke meget til Sagen, om det kunde været postuleret anderledes; — men ialtsald have vi her en fast Sum, som Staten giver, af 50,000 Rbdr. og den faste Disposition over denne Sum til Gager. Gagerne og de faste Udgifter ere saa store, at, dersom det skulde hænde sig paa Grund af en eller anden Begivenhed, at der slet ikke flød nogen Indtægt til Theatret, er Statskassen dog bunden til at betale det Manglende. Det er Noget, man her vel maa lægge Mærke til, at alt Andet her er calculatøriske. Det er kun disse positive 50,000 Rb., som gives til af Statskassen, der ere sikre. Der er en Mulighed for, at Staten kan komme til at give Mere, men ikke nogen stor Rimelighed for at kunne

spare noget Synderligt. Det Spørgsmaal, som her ligger for, henlevede Ordføreren ganske rigtig Opmærksomheden paa, og det er: om vi atter skulle begynde paa at danne Separatfond, af hvilke vi have inddraget saa mange, fordi vi fandt det hensigtsmæssigt, og stille dette Institut med sit eget Fond, eller om vi skulle blive staaende ved aarlig at bestemme, hvad vi ville give til eller ikke. Nu hedder det vel, at der ikke skal kunne raades over dette Reservecapital, uden Rigsdagens Mellemkomst; vi skulle votere derom. Men skulle vi votere over Anvendelsen af dette Reservecapital, saa komme vi ind i den hele Forvikling af Voteringen, som vi allerede tidligere have haft her i Folkethinget, og som jeg troer idetmindste Mange ere kjede af. Vi ere kjede af at høre Bedreder for, at vi ikke have villet anskaffe en Sangerinde, som sang godt, at vi ikke have givet Nok til Dandsen, at Decorationerne ikke ere skønne nok; den Eine siger: „jeg vil ikke give mere til Dandsen, jeg holder ikke af Dandsen“; en Anden siger: „jeg vil heller ofre det paa Musikken“, og saa fremdeles; men saadanne Forhandlinger ere Noget, som vi skulle søge at gjøre os frie for. Vi blive ogsaa frigtjorte for alt dette, naar vi følge Mindretallets Forslag, hvorved vi resignere os til at paatage os den overordentlig store Byrde, at skulle tilskyde 50,000 Rb. til Theatret, uden at have opnaaet det, som jeg siger, at vi bør stræbe efter at naae, nemlig at faae Theatret overgivet som Enterprise i Privates Hænder. Under den af Regjeringen foreslaaede Tingenes Tilstand skulle vi have en raadgivende og tildeels lovgivende Stemme om Anvendelsen af Reservecapitalen; men Enhver vil let see, at Theatret paa den Maade ikke opnaaer nogen Fordeel, idet dets Stilling langtfra bliver klar, eller dets Myndighed til at afgjøre sine egne Anliggender udvidet. Med Hensyn derimod til Mindretallets Forslag fortjener det navnlig at bemærkes, at hvad der aarlig bliver tilovers fra Theatrets Overskud og indbetales i Statskassen, kan paa ingen Maade siges derved at være spildt for Theatret; thi skulde der senere komme en Tid, hvor man fandt, at i en Række af Aar var et Overskud — dersom der virkelig bliver et saadant, hvad der ingenlunde er vist — indbetalt i Statskassen, og at Theatrets